

purgatórium

[7.]

Nem is kék, már szinte fehér
volt az ég, s jól látszott, sehogy sem
akar lankadni a nyár, a szökőkút is tétován
állt, majdhogynem köhögött, ahogy
a szigetről sétáltam kifelé. Dőlt minden,
a fény, a híd, a sínek, összegyűlt a tömeg,
mintha együtt imádkoznának, hogy végre
kerüljön felhő az égre. Egy kutya a szélre
húzódva lihegett, nagy szeme a könnyörület
ígéretétől lucskos, hosszú szőre, más idők hitele,
elveszíthetetlen. Lázás, nagy alabástrom volt ott
körbe minden. Lángolva jött a villamos is,
lobogott előtte a beton, mintha a gonosz közeledne,
úgy tűnt, akárcsak Faust idejében,
bárki szövetkezne vele ezen a napon;
a kattanás után belseje csábító és hűvös,
benne minden nyirkos fém tartogat meglepetést;
belépsz, tágul a szem, tíz fok mínusz és
savanyú izzadságszag kíséri a rohamos
zajcsökkenést. A fázás itt természetellenes.
Érezni, hogy minden porcika lázad,
dideregsz, ahogy az izzadság csorog lefelé –
bent a nyár ezüstszínű és száraz. Űlni kell, állni
támolygás, csak így lehet nyugton, akinek bármi a kezében.
Az ablakhoz állította a kocsit, ahonnan parányi
szempár hajolt ki és érdeklődve figyelt minden villanásra,
minden mozdulatra, számára varázslat lehet,
mi nekünk csak szimpla jel talán – majd hirtelen sírni
kezdett, miközben az ablakon át láttuk mohón izzadni Pestet.

Nőtt a zaj és a zavar. Az anya nem szólt, csak egyre érdekesebb lett az arca, végül egy pofon törte össze a délutáni csöndet. Meglepett, hogy nekem is fáj, ahogy torzul egy arc, ahogy öregszik, ahogy vénül, hogy ugyanúgy nyílt az ajtó, szálltak ki és be az emberek s minden ugyanúgy maradt és semmi más, még én se, csak kint a beton lobbant fel végül.

(10.)

A kis udvar zárt világa egykor kutyát rejtett, ma csendes, még a szél se nagyon jár be, a kinti patak vizének hangjait is csak ritkán hallani. Szinte testetlen az egész, minden tárgy lakójához idomul, hát végül elrendeződik az élet. Csoszog, mégis lába csak épphogy súrolja a földet, mintha az, hogy akadály nélkül volna jó már minden, felmentést hozna legalább az ismert tájon, amit otthonnak nevez. A kaktuszok csak merednek szerteszt, nem kívánnak figyelmet, az élet egyfajta átmenet, amit legalább itt nem a szomjúság határoz. A város háttér, zajforrás, ideszüremplő gond, a megközelíthetetlen, a baljós. Még szerencse, hogy csakis a templom két tornya látszik, s mintha annak, hogy eljátszik vele a fény, a szél, óránként pár másodpercre csak a kongás vetne véget. Szú rágja a küszöböt, az ajtót. Lábán a domborodó ér tízezer út a piacig és vissza, kezén a májfoltos pergamen az írásbeliség számomra egyetlen bizonyítéka. A szakadt huzatú piros fotelben az estének úgy örül, mint lassú folyó a tiszta égnek. Arca, mint egy madaré, ha alszik, hogyha ébred. Hisz akkor szabad, akkor még repül.

■ XXXXXXXXXX
Szöllősi Mátyás (Budapest, 1984): költő, drámaíró, szerkesztő. Második verskötetét *Állapotok* címmel a Kalligram Kiadónál jelent meg 2011-ben.